

Aarhus Amts 2den Valgkreds at staa op og afgive en saadan samvittighedsfuld Erklæring her i dette Ting og for Landets Øjne. Thi det ærede Medlem er vist ikke ukendt med, at naar han foretog en Rejse fra Aarhus til Kolding, var denne Rejse neppe absolut frivillig. Jeg vil udtrykke mig, saaledes for ikke at sige mere, end jeg er sikker paa: Jeg tror, der var et lille Moment af Tvang, den Gang han fik denne Rejsebillet udleveret. Jeg vil ligeledes være tilbøjelig til at mene, at der foran sidste Kandidatopstilling i Aarhus nordre foregik nogle Forhandlinger, som maaske heller ikke vare Udtryk for absolut Frivillighed, og at de indeholdt forskellige Ting, som jeg ikke tror vare det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds i høj Grad behagelige. Det forekommer mig derfor, at denne Forsikring taber noget af sin Værdi, og at det ærede Medlem i saa Henseende skulde være lidt mere laymælt, end han er.

Men jeg vilde dog neppe have henvendt mig til det ærede Medlem, hvis der ikke havde været Tale om nogle pædagogiske Principper. Det ærede Medlem har meget travlt med at prædike Humanitet og Pædagogik for alle os andre. I den sidste Tid have vi set et Eksempel paa Virkningen af hans egne pædagogiske Principper. Jeg tænker paa hans pædagogiske Princippers Gennemførelse overfor Pigen Ane Madsen. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne, men jeg skal tage Stillingen, som det ærede Medlem vil have den opfattet, nemlig, at han har været god ved den paagældende Pige, og at der i saa Henseende ikke er noget at bebrejde ham — det er ikke den Side af Sagen, jeg vil ind paa —, men selv om dette har været Tilfældet, tænker jeg, han og jeg kunne blive enige om, at de Opdragelsesprincipper, som han har anvendt overfor hende, efter hans egne Udsagn glippede. Han havde ikke Held til at faa hende forbedret, og han har endog brugt meget stærke Udtryk om, hvor mislykket det var. Jeg vil da anbefale det ærede Medlem, hvis han ellers har Tid til det, — han har saa mange Ting i Hovedet, og han skal passe paa os alle sammen, saa det maaske ikke altid er saa let for ham at faa Tid —, i en stille Time at tænke over, at hans egne pædagogiske Principper overfor et enkelt vanskeligt Individ, der var i hans eget Hus, ikke slog til, men at han spillede fallit overfor dette vanskelige Individ. Jeg bebrejder ham det ikke, men det, jeg vil have ham til at overveje i en

stille Time, er, om man ikke, naar man kommer til en Opdragelsesanstalt, hvor der er mange vanskelige Individier samlet sammen, og hvor Forstanderen og hans Hustru skulle varetage disse mange vanskelige Individiers Interesse, skal stemme sine Krav en Smule ned. Opgaven bliver ganske vist ikke lettere, fordi der er samlet mange vanskelige Individier sammen paa en saadan Opdragelsesanstalt, og Ansvarer bliver tungere, og naar det ærede Medlem spiller fallit overfor et enkelt vanskeligt Tilfælde, skulde han moderere sine stærke Ord noget overfor dem, som have en endnu vanskeligere Opgave end den, han ikke selv formaaede at løse. Det plejer ellers at være saadan, at naar et Menneske faar en Opgave, som han ikke kan magte, og han saa kommer til at se paa andre, der ligge med en endnu større Opgave, bliver han mildere i sin Dom. Det var det, jeg vilde bede det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds om at bruge en stille Time til at overveje, og om det ikke ogsaa vilde have været klogt af ham at have tænkt lidt i den Retning.

Derefter skal jeg vende mig til det, som blev omtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Samuelson), og som angik en Fanesag ved en Begravelse. Jeg nævner den, fordi den er bleven fremdraget her i Tinget af det ærede Medlem og har været Genstand for mange Forhandlinger, og fordi der er et enkelt Punkt i denne Sag, som forekommer mig fortjener lidt større Paaagtning, end det har haft hidtil. Det ærede Medlem indgik i December Maaned i Fjor med en Klage over Stiftsprovstens Færd i Aarhus ved en Begravelse, fordi han ikke tillod et socialdemokratisk Fagforeningsbanner at komme ind i Kapellet ved den nævnte Begravelse. I den Klage, som det ærede Medlem indsendte til Kultusministeriet, siger han, at ingen anden Præst i Aarhus, heller ikke den tidligere Stiftsprovst, har nægtet røde Faner Adgang til Kapellet. Det er vist rigtigt, at der for Tiden ingen anden Præst er i Aarhus, som nægter røde Faner Adgang til Kapellet, derimod er det sikkert en positiv Urigtighed, naar det ærede Medlem paastaar, at den tidligere Stiftsprovst ikke havde gjort det, men det skal jeg ikke tillægge videre Betydning. Værre er det, at det ærede Medlem blandede sammen de Bestemmelser, som gælde vedrørende kirkelig Begravelse og borgerlig Begravelse ifølge Lov af 1907. Men hvis der ikke var mere